

Kedy
sa
začne
jej príbeh?

Alice Oseman

Bez lásky

COO
BOO

Bez lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Alice Oseman

Bez lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bez lásky

Z angličtiny preložila
Zuzana Bujačková

Bez lásky

Alice Oseman

COO
BOO

„Možno to vyjde. Aj Amor, ten slepec,
keď šípmi šetrí, nastavuje klepec.“

Veľa kriku pre nič, William Shakespeare

PRVÁ ČASŤ

POSLEDNÁ ŠANCA

Okolo ohňa sedeli tri páry bozkávajúcich sa ľudí, vyzeralo to ako nejaká organizovaná orgia. Nevedela som, čo si o tom myslieť, polovica mňa si hovorila fuj a tá druhá zase vau, aj ja, aj ja chcem.

Neprekvapovalo ma to, presne také niečo som mohla čakať. Bola to predsa afterpárty po maturitnom plese. Ale keďže som na takéto žúry nikdy nechodievala, podobných záležitostí sa veľmi nezúčastňujem, nevedela som, že sa to robí takto.

Odišla som od ohniska a vybrala som sa späť do obrovského vidieckeho sídla Hattie Jorgensenovej, v jednej ruke som si pridržavala dlhé šaty, aby som sa nepotkla, a druhou som písala krátku správu pre Pip.

Georgia Warr

nevedela som sa dostať k ohňu a zobrať maršmelóny, pretože sa tam všetci bozkávali

Felipa Quintana

ako si ma mohla takto zradiť, sklamala si ma, Georgia

Georgia Warr

máš ma ešte rada alebo je medzi nami koniec

Keď som vošla do kuchyne, našla som tam Pip. Opierala sa o roh linky, držala plastový pohár po okraj naplnený vínom a telefón. Kravatu mala čiastočne napchatú v náprsnom vrecku, bordové zamatové sako porozopínané a krátke kučery rozstrapatené, povoľňované po všetkom tom tancovaní.

„Si okej?“ opýtala som sa.

„Možno som trocha opitá,“ povedala a korytnačie okuliare sa jej zošmykli z nosa. „A sakramentsky ťa milujem. Fakt.“

„Viac ako maršmelóny?“

„Ako môžeš odo mňa chcieť, aby som si medzi vami vybrala?“

Objala som ju okolo pliec a spolu sme sa opreli o kuchynskú linku. Už bola takmer polnoc, z obývačky k nám doliehal hukot hudby a hlasy našich spolužiakov a spolužiačok sa ozývali z každého kúta vily. Rozprávali sa, smiali, jačali a kričali.

„Pri ohni sa bozkávali celé tri páry,“ povedala som. „Úplne synchronizovane.“

„Zvrhlíci,“ okomentovala to Pip.

„Tak trochu by som chcela byť jednou z nich.“

Znechutene sa na mňa pozrela.

„Len by som chcela niekoho pobožkať,“ vykĺzlo zo mňa aj napriek tomu, že som nebola opitá. Bola som autom, po párty som mala odviezť Pip aj Jasona.

„Ak chceš, môžem ťa pobožkať ja.“

„Nie, myslela som to inak.“

„Dobre, no, Jason nemal nikoho už zopár mesiacov, určite sa na to dá.“

„Choď do kelu, myslím to vážne.“

Naozaj som to myslela vážne. Naozaj som chcela niekoho pobožkať. Chcela som cítiť aspoň trošku čara tej noci.

„Tak potom je tu ešte Tommy,“ povedala Pip s diabolským úsmevom a nadvihla obočie. „Možno by si sa mala priznať.“

V živote som bola platonicky zamilovaná iba do jedného človeka. Volal sa Tommy. Bol sexsymbolom nášho ročníka, keby chcel, mohol by sa z neho stať model. Bol vysoký a štíhly, konvenčne atraktívny, pripomínal Timothého Chalameta. Aj keď, priznám sa, nikdy som úplne nechápala, prečo ho všetci tak zbožňujú. Mala som pocit, že pre mnohých bolo takéto uctievanie celebrit len prostriedkom na to, aby zapadli.

Do Tommyho som bola zamilovaná od začiatku druhého stupňa, keď sa ma jedno dievča opýtalo: „Čo myslíš, kto je najkrajší chalan na Truhome?“ Vytiahlo telefón a ukázalo mi fotku najpopulárnejších chlapcov z nášho ročníka, ktorí chodili do chlapčenskej školy na druhej strane cesty. Tommy stál uprostred a bolo zrejmé, že je z nich najpríťažlivejší. Mal vlasy ako rocková hviezda a celkom štýlové oblečenie, tak som naňho ukázala a povedala som *on*.

Prešlo sedem rokov a doteraz som sa s ním nikdy nerozprávala. V skutočnosti som ani nikdy nechcela, možno preto, že som strašne hanblivá. Bol pre mňa skôr abstraktným konceptom – sexy chalan, do ktorého som mohla byť zamilovaná bez toho, aby sa medzi nami niečo stalo, a presne tak mi to vyhovovalo.

Odfrkla som si. „Určite nie Tommy.“

„Prečo nie? Veď sa ti páči.“

Len pomyslenie na to, že by som sa mala priznať a osloviť ho, ma strašne znervóznilo.

Pokrčila som plecami a Pip mi s tým dala pokoj.

Vybrali sme sa von z kuchyne, stále sme sa držali okolo pliec a prešli sme do haly toho elegantného vidieckeho sídla. Po zemi sa povalovali ľudia vo večerných šatách a v oblekoch, navôkol boli porozhadzované poháre a jedlo. Na schodoch sa bozkávala nejaká dvojica, na chvíľočku som sa na nich pozrela a nebola som si istá,

či sú nechutní, alebo je to tá najromantickejšia vec, akú som kedy videla. Asi to prvé.

„Vieš, čo by som chcela?“ opýtala sa Pip, keď sme sa dopotácali do zimnej záhrady a zvalili sa na pohovku.

„Čo?“

„Chcela by som, aby mi niekto spontánne zaspieval serenádu, aby mi tak niekto vyznal lásku.“

„Akú serenádu?“

„Mohlo by to byť... *Your Song z Moulin Rouge*,“ povzdychla si. „Bože, som smutná, teplá a osamelá.“

„Dobrý výber, ale bozk by bol lepší.“

Pip zagúľala očami. „Ak chceš niekoho tak strašne pobožkať, choď sa porozprávať s Tommym. Páči sa ti sedem rokov. Toto je tvoja posledná šanca, než odídeme na výšku.“

Niečo na tom bolo.

Ak som mala niekoho pobožkať, tak jeho. Ale predstava toho bozku ma naplňovala hrôzou.

Prekrížila som si ruky na hrudi. „Možno by som radšej mohla pobožkať niekoho cudzieho.“

„Čo ti drbe...“

„Fakt, myslím to *vážne*.“

„Nie, nemyslíš, ty taká nie si.“

„Nevieš, aká som.“

„Ale viem,“ povedala Pip. „Poznám ťa lepšie než ktokoľvek iný.“

Mala pravdu. V tom, že ma pozná, v tom, že nie som taká, v tom, že dnes mám poslednú šancu priznať Tommymu to, čo som nepriznala za celých sedem rokov, v tom, že mám poslednú šancu na to, aby som niekoho pobožkala, kým som ešte na strednej, kým mám šancu cítiť tínedžerské vzrušenie a čaro, ktoré podľa všetkého cítili všetci okolo mňa.

Bola to moja posledná šanca.

Možno by som sa mala vzchopiť a ísť pobožkať Tommyho.

ROMÁNIKY

Vždy som mala rada romantiku. Mala som rada disneyovky (najmä nedocenené majstrovské dielo, akým je *Princezná a žaba*). Mala som rada fanfikcie (ešte aj tie o postavách, ktoré som nepoznala, ale najradšej som mala príbehy s pármí Draco/Harry a Korra/Asami). Rada som rozmýšľala o tom, ako bude vyzerat' moja svadba (stodola, jesenné listy, bobuľovité ovocie, svetielka a sviečky, vintage šaty s čípkou, budúci manžel so slzami v očiach, to isté moja rodina a ja, slzy šťastia z toho, že som našla *toho pravého*).

Proste som milovala *lásku*.

Viem, že som citlivka, nie cynik. Romanticky som verila v čaro lásky, túžila som po ňom. Ako ten hlavný hrdina z *Moulin Rouge*, ktorý utiekol do Paríža, aby tam písal príbehy o pravde, slobode, kráse a láske napriek tomu, že by si radšej mal nájsť prácu, aby nemusel hladovať. Áno. Čistá ja.

Asi som to zdedila. Moja rodina verila v lásku na večné veky. Rodičia boli do seba ešte stále zamilovaní rovnako ako v roku 1991, keď mama vyučovala balet a otec hral v kapele. Nežartujem, fakt. Boli úplne ako z pesničky Avril Lavigne *Sk8er Boi*, akurát so šťastným koncom.

Moji starí rodičia boli tiež stále spolu, oba páry. Brat si zobral svoju frajerku, keď mal dvadsaťdva. Nikto z mojich blízkych príbuzných sa nerozviedol. Ešte aj väčšina mojich starších bratrancov a sesterníc už mala partnerov alebo si už stihla založiť rodinu.

A ja som ešte nikdy nebola vo vzťahu.

A dokonca som ani nikdy nikoho nepobozkala.

Jason sa už bozkával s Karishmou, ktorá so mnou chodila na dejepis, stihol to na expedícii, keď sa snažili získať cenu vojvodu z Edinburghu. Potom pár mesiacov chodil s Aimee, otrasným dievčaťom. Keď prišiel na to, že je suka, rozišiel sa s ňou. Pip na jednom večierku pobozkala Millie z Akadémie aj Nicolu z divadelného krúžku počas kostýmovej skúšky na *Draculu*. Väčšina ľudí mala podobný príbeh o bezvýznamnom bozku s niekým, kto sa im možno páčil, možno ani nie, nič to neznamenovalo a nikam to nevedlo, a celé to bolo súčasťou tínedžerského života.

Väčšina osemnásťročných už niekoho pobozkala. Väčšina osemnásťročných sa už do niekoho zamilovala, aj keď aspoň platonicky do celebrity. Minimálne polovica všetkých, čo som poznala, už za sebou mala aj sex, hoci niektorí z nich asi klamali alebo prehánali a v skutočnosti im to len niekto urobil rukou, alebo sa len dotkli kozy.

Netrápilo ma to, vedela som, že môj čas príde. Na každého to raz príde. *Nakoniec si niekoho nájdeš* – hovorili mi všetci a mali pravdu. Tínedžerské lásky aj tak vydržali len vo filmoch.

Musela som len čakať na to, kedy príde moja chvíľa. Veľká *love story*.

Nájdem si *toho pravého*. Zamilujeme sa jeden do druhého. A aj ja budem mať svoj rozprávkový šťastný koniec.

PIP, JASON A JA

„Georgia musí pobožkať Tommyho,“ povedala Pip Jasonovi, keď sme sa k nemu hodili na sedačku v obývačke.

Vyrušili sme ho uprostred rozohranej partičky Scrabble na telefóne. Zamračil sa na mňa. „Môžem sa opýtať prečo?“

„Pretože to trvá sedem rokov a už je načase,“ povedala Pip. „Čo myslíš?“

Jason Farley-Shaw bol náš najlepší kamarát. Boli sme také trio. Pip a ja sme chodili do tej istej dievčenskej školy, Jasona sme spoznali pri prípravách predstavenia, s ktorým vždy vypomáhalo aj zopár žiakov z chlapčenskej školy. Od druhého stupňa sme sa už nedelili na chlapcov a dievčatá, Jason prestúpil k nám a pridal sa do nášho divadelného krúžku.

Bez ohľadu na to, či sme uvádzali drámu alebo muzikál, Jason hral v podstate stále tú istú rolu – príkreho starého muža. Bolo to tak najmä preto, že mal vysokú a výraznú postavu, ale aj preto, že na prvý pohľad pôsobil tak trocha ako prísny foter. Zahral si Javerta v *Bedároch*, Prospera v *Búrke* a rozhnevaného otca v *Mary Poppins*.

Aj napriek tomu sme s Pip rýchlo pochopili, že pod jeho prísny zovňajškom sa skrýva jemný a vyčilovaný chalan, vyzeralo to

tak, že našu spoločnosť si užíval viac než ktokoľvek iný. Pip bola stelesnený chaos, ja som mala vo zvyku zo všetkého stresovať a každú chvíľu som sa cítila trápne. Jasonov pokoj všetko perfektne vyvážil.

„Hm,“ mrkol na mňa. „Veď aj tak vôbec nezáleží na tom, čo si myslím ja.“

„Neviem, či chcem pobožkať Tommyho,“ povedala som.

Vyzeralo to tak, že ho táto odpoveď uspokojila. „Tak vidíš, Pip, prípad je uzavretý, v takých veciach si musí byť človek istý.“

„Ale nie, no tak!“ zvrieskla Pip a otočila sa na mňa. „Georgia, viem, že sa hanbíš. Ale je úplne normálne, keď má niekto stres z takých vecí. Dnes máš doslova poslednú šancu na to, aby si mu povedala, čo k nemu cítiš. Ak ťa odmietne, nevádi, aj tak ide na výšku na druhý koniec krajiny.“

Mohla som jej povedať, že ak by zareagoval pozitívne, znamenalo by to, že náš vzťah bude komplikovaný. Ale nič som nepovedala.

„Pamätáš si, aká som bola nervózna, keď som chcela povedať Alici, že sa mi páči?“ pokračovala Pip. „A potom mi povedala, že nie je na baby, plakala som dva mesiace, ale pozri sa na mňa! Úplne kvitnem!“ Vykopla nohou do vzduchu, aby zvýraznila, ako sa má dobre. „Nemá to žiadne následky.“

Jason sa na mňa počas celého jej preslovu pozeral, akoby sa snažil zistiť, ako sa cítim.

„Neviem,“ povedala som. „Fakt neviem, asi hej, asi sa mi páči.“

Jason na chvíľku posmutnel, ale hneď ho to prešlo.

„Okej,“ ustúpil a pozeral sa pritom do zeme. „Rob, čo chceš.“

„Myslím si, že ho chcem pobožkať,“ povedala som.

Poobzerala som sa po miestnosti a, samozrejme, Tommy bol tam, v hlúčiku ľudí postávajúcich pri dverách. Bol dostatočne ďaleko na to, aby som nevedela rozoznať detaily jeho tváre, bol len abstraktným konceptom, obyčajným atraktívnym chlapcom. Sedem rokov platonickej lásky. Keď som ho pozorovala takto z diaľ-

ky a takmer som ho ani nevidela, myslou som sa vrátila na začiatok druhého stupňa k momentu, keď som ukazovala na fotku chalana, ktorý by ma mohol pritahovať.

Rozhodla som sa. Zvládnem to.

Zvládnem pobožkať Tommyho.

Kedysi som už rozmýšľala aj o tom, že možno raz skončím s Jasonom. Dokonca mi už niekedy napadlo, že skončím s Pip. Keby sme žili vo filme, vznikol by z našej trojice nejaký pár.

Ale pokiaľ viem, nikdy som k žiadnemu z nich necítila nič romantické.

S Pip sme sa kamarátili takmer sedem rokov, od momentu, keď nás k sebe posadili do lavice a donútili nás, aby sme si o sebe navzájom prezradili tri zaujímavosti – obe sme sa chceli stať herečkami. A bolo to jasné. Kamošky.

Pip bola v porovnaní so mnou vždy tá spoločenskejšia, zábavnejšia a vo všeobecnosti zaujímavejšia. Ja som bola dobrá poslucháčka, podporovala som ju, keď v štrnástich objavovala svoju sexualitu, keď si pred rokom nevedela vybrať medzi divadlom a vedou, aj pred pár mesiacmi, keď sa chcela ostrihať nakrátko a desilo ju to.

S Jasonom som sa spoznala neskôr, ale puto medzi nami vzniklo takou rýchlosťou, až ma to zaskočilo. Najmä v porovnaní s mojimi inými chabými pokusmi o nadviazanie priateľstiev. Bol prvý človek v mojom živote, s ktorým som mohla len tak ticho sedieť a necítiť sa pritom trápne. Nikdy som pri ňom nemala pocit, že ho musím zabávať, že musím byť vtipná. Mohla som byť sama sebou a on ma za to neodsudzoval.

Absolvovali sme spolu aspoň tisíc prespávačiek. Presne som vedela, na ktorých miestach vyskakujú pružiny z Pipinej posteľe. Vedela som, že Jasonov obľúbený pohár bol ten s vyblednutým káčerom Donaldom, ktorý som si kúpila v Disneylande, keď som mala dvanásť. Vždy keď sme boli spolu, pozerali sme *Moulin Rouge*, aj keď sme ten film poznali naspamäť.

Medzi mnou, Pip a Jasonom nikdy neboli žiadne romantické city. Spájalo nás iné puto, ktoré bolo podľa mňa ešte pevnejšie – dlhoročné priateľstvo. Pevnejšie než puto mnohých párov, ktoré som poznala.

PRAVDA ALEBO ODVAHA

Keďže som sa potrebovala fyzicky priblížiť k Tommymu, Pip nás donútila zapojiť sa ku skupine, ktorá hrala pravdu alebo odvalu. S Jasonom sme síce protestovali, ale Pip očividne vyhrala.

„Pravda,“ povedala som, keď na mňa prišiel rad. Bolo to hotové utrpenie. Hattie, ktorá viedla celú hru, sa diabolicky usmiala a vytiahla jednu z kartičiek z príslušnej kôpky. Muselo nás tam byť aspoň dvanásť, sedeli sme na koberci v obývačke. Sedela som medzi Pip a Jasonom. Tommy sedel oproti. Nechcela som sa naňho ani pozrieť.

Pip mi ako prejav podpory podala lupienok z misky. S radosťou som ho prijala a natlačila som si ho do úst.

„Čo je najhoršia romantická alebo sexuálna skúsenosť, akú si kedy zažila?“

Zopár ľudí zborovo zvolalo „oó“, jeden chalan zapískal, nejaké dievča sa zasmialo a niekto zo seba vydal „ha“, ktoré mi pripadalo oveľa trápnejšie než všetky ostatné reakcie.

Väčšinu ľudí z tejto párty už, našťastie, nikdy v živote neuvidím. Možno na Instagrame, ale aj tam som si vypla zobrazovanie storiiek väčšiny z nich a už teraz som mala pripravený zoznam ľudí, ktorých po maturite prestanem sledovať. V našej škole bolo

málo ľudí, s ktorými sme my, Pip, Jason a ja, vychádzali. Ľudia, s ktorými by sme sedeli na obede. Počas divadelnej sezóny sme sa stretávali so skupinkou z krúžku, ale bolo mi jasné, že keď sa rozídeme na vysoké školy, zabudneme na seba.

My traja však na seba nezabudneme, ak budeme mať dostatočne dobré známky zo strednej, v októbri nastúpime na Univerzitu v Durhame. V skutočnosti sme to tak pôvodne neplánovali. Boli sme trojica kockáčov s dobrými výsledkami, ale Jason chcel najprv ísť na Oxford a Pip na King's College v Londýne. Nedostali sa tam. Ja som bola jediná, pre koho bol Durham prvou voľbou.

Každý deň som ďakovala vesmíru, že to tak dopadlo. *Potrebovala som ich. Nemohla som žiť bez nich.*

„To je už moc,“ zasiahol hneď Jason. „Spamätajte sa, je to príliš osobné.“

Ostatní reagovali nesúhlasným krikom. Bolo im úplne jedno, či je niečo príliš osobné alebo nie.

„Musíš mať aspoň *niečo*,“ zatiahla Hattie tým svojím príšerne snobským prízvukom. „Akože, *každý* už určite zažil nejaký hrozný bozk alebo niečo.“

Strašne sa mi nepáčilo, že som bola v centre pozornosti, tak som si povedala, že to proste chcem mať rýchlo za sebou.

„Nikdy som nikoho nepobozkala,“ oznámila som.

Kým som to hovorila, nezdalo sa mi, že by šlo o niečo mimoriadne zvláštne. Veď toto nie je tínedžerský film. Ľudia si nerobili srandu z niekoho len preto, lebo nemal žiadne sexuálne skúsenosti. Každý predsa vie, že ľudia robia také veci, až keď sú na ne pripravení, nie?

Ale potom prišli reakcie.

Hlasné povzdychnutia, lútostivé „jaaj“, zopár chalanov sa začalo smiať a jeden z nich zakašlal slovo „panna“.

Hattie si priložila ruku k ústam a zhrozene sa opýtala: „Och, bože, *naozaj?*“

Začala ma páliť tvár. Nebola som čudná. Určite existuje veľa osemnásťročných, ktorí sa ešte nebozkávali.

Úkosom som sa pozrela na Tommyho, ešte aj v jeho výraze sa zračilo poľutovanie, akoby som bola malé decko, ktoré ničomu nerozumie.

„Nie je to až *také* neobvyklé,“ povedala som.

Hattie si priložila ruku na srdce a vystrčila spodnú peru. „Si taká nevinná.“

Nahol sa ku mne nejaký chalan a opýtal sa: „Máš osemnásť, nie?“

Prikývla som a on povedal „o môj *bože*“, akoby som bola nechutná alebo čo.

Bola som nechutná? Bola som škaredá a hanblivá a nechutná, a *preto* som sa ešte nikdy nebozkávala?

Nahrnuli sa mi slzy do očí.

„Hej, hej, hej,“ vybuchla Pip. „Dajte si pohov, dofrasa, okamžite.“

„Ale ono to *je* čudné,“ dodal niekto, koho som poznala z hodín angličtiny. Otočil sa na Pip. „Musíš uznať, že je *zvláštne*, keď má niekto osemnásť a doteraz nikoho nepobozkal.“

„Na niekoho, kto si honí nad princeznou zo *Shreka 3*, máš čo hovoriť.“

V skupine sa ozval chechot, ktorý na chvíľu odpútal pozornosť odo mňa. Zatiaľ čo Pip naďalej nadávala našim spolužiakom, Jason ma veľmi nenápadne chytil za ruku a vytiahol ma von z miestnosti.

Keď už sme boli na chodbe, mala som pocit, že sa rozpláčem. Povedala som, že potrebujem ísť na záchod, a išla som hore hľadať kúpeľňu. Keď som do nej vošla, zbadala som svoj odraz v zrkadle, prešla som si prstom popod oči, aby sa mi nerozmazala maskara. Prehltla som slzy. Nebudem plakať. Nikdy som pred nikým neplakala.

Nikdy mi to nedošlo.

Nedošlo mi, ako som bola *pozadu*. Zabila som toľko času snívaním o tom, ako sa moja pravá láska raz len tak *objaví*. Mýlila som sa. Tak strašne som sa mýlila. Všetci ostatní rástli, bozkávali sa, sexuovali, zamilovávali sa, a ja som bola len...

Bola som len dieťa.

Ak to takto pôjde ďalej... Ostanem navždy sama?

„Georgia!“

Začula som Pip. Kým som odišla z kúpeľne, uistila som sa, že mi na tvári neostali žiadne stopy po slzách. Neodhalila ma.

„Sú to dementi,“ povedala.

„Hej,“ súhlasila som.

Pokúsila sa na mňa milo usmiať. „Vieš, že si raz niekoho nájdeš, však?“

„Hej.“

„Veď *vieš*, že si raz niekoho nájdeš. Každý si niekoho nájde. Uvidíš.“

Jason sa na mňa pozeral so smutným výrazom tváre. Možno ľútostivým. Mohol ma ľutovať aj on?

„Premrhala som tieto roky?“ opýtala som sa ich. Tak ako každý dobrý kamarát, aj oni mi povedali, že *nie*, ale bolo príliš neskoro. Toto je ten kopanec, ktorý som potrebovala.

Musím niekoho pobožkať, kým bude príliš neskoro.

A ten niekto musí byť Tommy.

TOMMY

Nechala som Jasona a Pip, aby šli dole po drinky, a vyhovorila som sa na to, že si musím ísť po bundu do niektorej z hosťovských izieb, pretože mi bolo chladno. Stála som na chodbe, snažila som sa dýchať a upratať si myšlienky.

Všetko je v poriadku. Ešte nie je príliš neskoro.

Nie som čudná ani nechutná.

Ešte mám čas.

Našla som bundu. Na radiátore bola položená misa s klobáskami, vyzerala, že každú chvíľu spadne, tak som zobrala aj ju a šla som naspäť dolu chodbou. Cestou som prešla okolo dokorán otvorených dverí jednej zo spální a nakukla som tam len preto, aby som na vlastné oči videla, ako to niekto z chalanov robí spolužiačke rukou.

Striaslo ma z toho. Akože, vau, OK. Zabudla som, že ľudia také niečo robia aj v skutočnom živote. Bavilo ma o tom čítať vo fanfikiách alebo to vidieť vo filmoch, ale realita bola taká, že *och fuj, nie je mi z toho dobre, dostaňte ma odtiaľto preč.*

Okrem toho, každý normálny človek by predsa zavrel dvere, keby vedel, že doňho niekto bude strkať časti tela.

Bolo pre mňa ťažké predstaviť si samu seba v takej situácii. Úprimne, teoreticky sa mi to páčilo – užiť si krátku sexuálnu es-

kapádu v tmavej miestnosti v kamarátovom dome s niekým, s kým človek pár mesiacov občasne flirtoval – ale prakticky? Musieť sa dotknúť cudzích genitálií? Fuj.

Asi sa to nestane len tak samo od seba, musí nastať správna chvíľa. Tiež si treba nájsť niekoho, s kým sa cítiš komfortne. Ešte som sa nikdy ani len nerozprávala s niekým, koho by som chcela pobožkať, nieto ešte...

Sklonila som hlavu a pozrela som sa do misky s klobáskami. Zrazu ma prešiel hlad.

Nejaký hlas prelomil ticho, ktoré ma obklopovalo.

„Čau,“ povedal ten hlas. Zdvihla som hlavu – bol to Tommy.

Doteraz som sa s ním ešte nikdy v živote nerozprávala.

Videla som ho už veľakrát, samozrejme. Na nejakých domácich večierkoch, občas aj pri školskej bráne. Po tom, čo nastúpil do našej školy, sme nikdy nemali žiadne spoločné predmety, ale občas sme sa míňali na chodbách.

Vždy keď bol nablízku, cítila som sa zvláštne, nervózne. Predpokladala som, že je to preto, lebo sa mi páči.

Vôbec som nevedela, ako sa mám pri ňom správať.

Tommy ukázal na spálňové dvere. „Je tam niekto? Mám pocit, že môj kabát je niekde tam, na posteli.“

„Myslím, že niekto to tam niekomu robí... rukou,“ povedala som. Dúfam, že ma tí dvaja vnútri nepočuli.

Tommy spustil ruku. „Jaj, aha, OK. Hm. Asi si ho vezmem neskôr.“

Chvíľka ticha. Len sme tak trápne postávali pred dverami. Nepočuli sme síce, čo sa za nimi deje, ale len pomyslenie na to spôsobovalo, že sa mi chcelo umrieť. Obaja sme vedeli, čo sa tam deje.

„Ako sa máš?“ opýtal sa.

„Hm, čo ja viem,“ povedala som a ukázala som mu misku.

„Mám klobásky.“

Tommy prikývol. „Super, to je super.“

„Vďaka.“

„Mimochodom, vyzeráš veľmi pekne.“

Mala som na sebe trblietavé šaty orgovánovej farby, v porovnaní s mojím obvyklým oblečením – vzorovaným svetrom a rifľami s vysokým pásom – som sa cítila dosť nepohodlne, ale pripadala som si pekne a bolo fajn, keď mi to niekto potvrdil. „Vďaka.“

„Prepáč za tú pravdu alebo odvahu,“ zachechtal sa. „Ľuďom niekedy strašne drbe. A aby si vedela, ja som sa prvýkrát bozkával, až keď som mal sedemnášť.“

„Naozaj?“

„Hej. Viem, že je to trochu neskoro, ale... Je lepšie počkať si na ten správny moment, nie?“

„Hej,“ súhlasila som. Ale ak sedemnášť bolo „neskoro“, tak ja som asi senilná.

Celé to bolo čudné. Tommy sa mi páčil celých sedem rokov. Teraz sa so mnou rozprával. Prečo som z toho neskákala od radosťi?

Našťastie mi v tom momente zavibroval telefón. Vytiahla som ho z podprsenky.

Felipa Quintana

jeb si

hahaha jeb

nechtiac som napísala jeb

hahaha

kde toľko si

Jason Farley-Shaw

pls vráť sa skôr než si dá pip ďalšie víno

Felipa Quintana

prestaň o mne písať v skupinovom chate keď stojím vedľa teba

Jason Farley-Shaw

naozaj Georgia kde si

Rýchlo som zablokovala telefón, aby si Tommy nemyslel, že ho ignorujem.

„Hm...“ začala som, ale vôbec som netušila, čo chcem povedať. Ukázala som mu svoju oversized rifľovú bundu. „Ak ti je chladno, môžeš si ju požičať.“

Pozrel sa na ňu. Očividne mu bolo jedno, že je to v podstate „dievčenská“ bunda, našťastie, lebo keby protestoval, asi by sa mi prestal páčiť.

„Naozaj?“ opýtal sa.

„Jasné!“

Zobral si bundu a obliekol si ju. Pohľad na to, ako si nejaký v podstate neznámy chalan oblieka moju obľúbenú bundu, ma trochu zneistil. Nemalo by sa mi to páčiť?

„Pôjdem na chvíľu k ohňu,“ povedal, oprel sa o stenu a s úsmevom na tvári sa ku mne trochu naklonil. „Chceš... ísť so mnou?“

Vtedy som si uvedomila, že sa so mnou snaží flirtovať.

Ako keby také niečo fungovalo.

Možnože Tommyho nakoniec pobožkám.

„OK,“ povedala som. „Len dám vedieť kamošom.“

Georgia Warr

som s Tommym LOL

Školské romániky som mala na zozname obľúbených motívov vo fanfikciách. Mala som rada aj príbehy o alternatívnych vesmíroch, v ktorých mal každý nejakú spriaznenú dušu, jednu veľkú životnú lásku, také, ktoré sa odohrávali v kaviarňach, alebo romániky, ktoré vzišli z náročných životných situácií, chorôb, tragických udalostí alebo dočasnej amnézie.

Došlo mi, že najpravdepodobnejší scenár je pre mňa práve školský románik, a desilo ma, že mi už dochádzal čas.

Desilo ma to tak, že sa mi rozbúšilo srdce, roztriasli ruky a začala som sa potiť.

Takto sa cítia zamilovaní ľudia, nie? Je to normálne, že?
Všetko je úplne normálne.

BOZKÁVANIE

Keď sme prišli k ohňu, už tam nikto nebol. Žiadna bozkávacia orgia v dohľade.

Vybrala som si miesto pri kôpke diek a Tommy si sadol vedľa mňa, fľašu piva si položil na nestabilnú opierku stoličky. Čo sa bude diať teraz? Začneme sa vášnivo bozkávať? Bože, dúfam, že nie.

Počkať – veď to je presne to, čo som chcela, nie?

Bozk už proste musel prísť. To mi bolo jasné. Dostala som poslednú šancu.

„Takže,“ povedal Tommy.

„Takže,“ zopakovala som.

Rozmýšľala som, ako by som mohla iniciovať bozk. Vo fankficiách sa len opýtajú *môžem ta pobožkať?*, čo je pri čítaní veľmi romantické, ale keď som si predstavila, že to mám povedať nahlas, pripadala som si hrozne trápne. Vo filmoch to väčšinou príde samo od seba, bez diskusie, obe strany vedia, čo ich čaká.

Pokýval hlavou, úkosom som naňho pozrela a čakala som, kedy prehovorí.

„Vyzeráš veľmi pekne.“

„To si mi už povedal,“ povedala som s trápnyim úsmevom, „ale ďakujem.“

„Trocha čudné, že sme sa v škole nikdy nerozprávali,“ pokračoval. Položil si pritom ruku na moju stoličku tak, že ju mal zvláštne blízko mojej tváre. Nevieť, prečo sa mi to nepáčilo. Asi preto, že jeho koža bola tak *blízko*.

„Možno preto, že sme sa nekamarátili s tými istými ľuďmi,“ povedala som.

„Hej, a ešte si aj dosť tichá, že?“

To sa nedalo poprieť. „Hej.“

Keď sa ku mne priblížil, akosi som si nevedela spomenúť, čo sa mi na ňom po celú tú dobu tak páčilo. Jasný, bol konvenčne atraktívny ako popové hviezdy a herci, ale nebolo na ňom nič, čo by ma zaujalo. Nič, z čoho by sa mi mohli *podlamovať kolená*. A vedela som vôbec, aké to má byť? Čo sa má v takýchto chvíľach cítiť?

Prikývol, akoby už o mne vedel všetko. „To je v poriadku. Tiché dievčatá sú milé.“

Čo to malo znamenať?

Bolo to desivé? Nevieť. Možno som len bola nervózna. Každý je nervózny, keď je s niekým, kto sa mu páči.

Zadávala som sa na dom, lebo naňho sa mi už pozeráť nechcelo. Všimla som si, že zo zimnej záhrady sa na nás pozerajú dve postavy – Pip a Jason. Pip mi hneď zamávala, ale Jason sa zahanbil a odtiahol ju preč.

Obaja chceli vidieť, čo sa stane medzi Georgiou a chlapcom, do ktorého bola sedem rokov zamilovaná.

Tommy sa naklonil ešte bližšie. „Mali by sme sa rozprávať častejšie.“

Videla som, že to tak nemyslí. Len naťahoval čas. Vedela som, čo má nasledovať.

Mala som sa k nemu nakloniť, nervózne, ale vzrušene, on by mi odhrnul vlasy z tváre, ja by som sa naňho pozrela spod mihalníc, a pobožkali by sme sa, jemne, dvaja by splynuli do jedného, Georgia a Tommy, potom by sme šli domov, celí bez seba a šťast-

ní, a možno by sa to už nikdy znova nestalo. Alebo by mi potom napísal a dohodli by sme si rande, len tak zo zvedavosti, a na tom rande by sme sa rozhodli, že sa stretneme znova, na treťom by sme si povedali, že budeme spolu chodiť, a o niekoľko týždňov by sme sa spolu vyspali, a potom, kým by som bola na univerzite, by za mnou chodieval každý druhý víkend a posielal by mi správy na dobré ráno, a po univerzite by sme sa nastahovali do malého bytu pri rieke, zohnali by sme si psa, on by si nechal narásť bradu, zoberali by sme sa, a tak by sa to skončilo.

Tak sa to malo stať.

Vedela som si predstaviť každý z tých momentov. Jednoduchá, priamočiara cesta.

Mohla som to spraviť, že?

Ak by som to nespravila, čo by na to povedali Pip a Jason?

„Je to OK,“ uistil ma. „Viem, že si sa ešte nebozkávala.“

Znelo to, akoby sa rozprával s práve narodeným šteniatkom.

„OK,“ povedala som.

Iritovalo ma to. On ma iritoval.

Toto som predsa chcela, nie? Malý milý moment po zotmení?

„Pozri,“ povedal a v tvári mu bolo vidno, že ma ľutuje. „Každý raz zažije prvý bozk. Nič to neznamená. Je OK byť v tom celom novú, myslím v ľúbostných veciach.“

Nový v ľúbostných veciach? Chcelo sa mi smiať. Mala som ich naštudované ako akademička. Ako posadnutá výskumníčka. Ak by o nich boli vedomostné súťaže, vyhrávala by som ich.

„Hej,“ povedala som.

„Georgia...“ Tommy sa nahol ešte bližšie a potom to prišlo.

Znechutenie.

Vlna absolútneho a nekonečného znechutenia.

Bol tak blízko, až sa mi chcelo kričať, chcelo sa mi rozmlátiť pohár a vracať naraz. Tuhšie som zovrela operadlá stoličky a snažila som sa naňho ďalej pozerať, priblížiť sa k nemu, *pobozkať ho*,

ale bol *tak blízko mňa* a bolo to odporné, bolo mi na grc. Chcela som, aby sa to skončilo.

„Je v pohode, že si nervózna,“ povedal. „Je to vlastne rozkošné.“

„Nie som nervózna,“ povedala som. Bola som znechutená z toho, že je blízko mňa. Z toho, že odo mňa niečo chce. To nie je normálne, či?

Položil ruku na moje stehno.

V tej chvíli som sa trhla, odbila som tú ruku, jeho pivo spadlo zo stoličky, Tommy sa nahol, aby ho chytil, a spadol.

Rovno do ohniska.

HORÍ

Mohla som si to všimnúť skôr, ale v zúfalej snahe zamilovať sa som to prehliadla.

Luke bol prvý, mala som asi desať rokov. Kým sme sa hrali, nechal mi odkaz v kabáte. *Pre Georgiu. Si taká krásna, budeš moja frajerka? Áno [] Nie []*. Luke.

Zaškrtila som nie a on preplakal celú matematiku.

Keď sa o rok neskôr všetky dievčatá v triede rozhodli, že chcú mať frajerov, chcela som zapadnúť, tak som sa opýtala Luka, či by so mnou ešte chcel chodiť, lenže on už chodil s Ayeshou. Keď sme na konci roka opekali, všetky páriky sa spolu hrali na preliezačkách. Cítila som sa osamelo a bola som z toho smutná.

Noah zo školského autobusu bol ďalší, aj keď neviem, či sa ráta. Mala som štrnásť. Na Valentína ma pozval na rande, pretože presne to sa vtedy robí – nikto nechce stráviť Valentína sám. Noah ma desil, pretože bol hlučný a rád hádzal sendviče po ľuďoch, tak som len pokrútila hlavou a vrátila som sa k čumeňu cez okno.

Tretí bol Jian z chlapčenskej školy. Mala som šestnásť. Veľa ľudí si myslelo, že je extrémne atraktívny. Na jednom domácom večierku sme mali dlhú konverzáciu o tom, či je *Love Island* dobrá

šou alebo nie, načo sa ma pokúsil pobožkať, všetci boli opití a my dvaja tiež. Mohlo to byť také jednoduché.

Mohlo to byť také jednoduché, keby som sa k nemu naklonila a urobila to.

Ale nechcela som. Nepáčil sa mi.

Štvrtý bol Tommy, ktorého som poznala zo školy a ktorý vyzeral ako Timothée Chalamet. Hoci som ho veľmi nepoznala, dostalo ma to, myslela som si, že sa mi páčil. Ale nemohla som to urobiť, nechcela som ho.

Moja sedemročná platonická láska bola úplne vymyslená.

Bolo to len náhodné rozhodnutie jedenástoročného dievčaťa, ktorému spolužiačka ukázala fotku a povedala, nech si vyberie chlapca.

Nechcela som Tommyho.

Vyzerá to tak, že som nikdy nechcela nikoho.

Jačala som. Tommy jačal tiež. Horela mu celá ruka. Odkotúľal sa, zrazu sa tam z ničoho nič objavila Pip, hodila naňho prikrývku, a kým Tommy dookola opakoval „bože môj, bože môj“, ona sa snažila uhasiť plamene a ja som tam len tak stála a pozerala som sa, ako horí.

V prvom rade som cítila šok, zamrzla som. Akoby sa to v skutočnosti nedialo.

V druhom rade som pocítila hnev.

Horela moja obľúbená bunda.

Nikdy som ju nemala dať chalanovi, ktorého som takmer nepoznala. Chalanovi, ktorý sa mi ani nepáčil.

Jason tam bol tiež, pýtal sa ho, či sa nezranil, ale Tommy len sedel, krútil hlavou a čistil si nedotknutú ruku od zvyškov mojej bundy, pričom stále opakoval „doriti, doriti“, až sa pozrel na mňa a opýtal sa: „Čo to, dopekla, bolo?“

Pozrela som sa z výšky na túto osobu, ktorú som si kedysi náhodne vybrala na fotke, a povedala som: „Nepáčiš sa mi. Prepáč. Si milý, ale nepáčiš sa mi.“

Jason a Pip sa naraz otočili ku mne. Zbiehal sa pri nás malý hlúčik, spolužiakov zaujímalo, čo je to tam za rozruch.

„Čo to, dofrasa, bolo?“ opýtal sa znova Tommy, prv než ho obklopil zástup jeho kamarátov, ktorí sa prišli pozrieť, či je v poriadku.

Len som naňho čumela a hlavou mi šlo, že to *bola moja posraná bunda*, že to trvalo *sedem rokov* a že *sa mi nikdy nepáčil*.

„Georgia,“ povedala Pip. Stála vedľa mňa a ťahala ma za ruku.
„Asi je čas ísť domov.“

BEZ LÁSKY

„Nikdy sa mi nepáčil,“ povedala som, keď som odstavila auto pri Pipinom dome. Sedela vedľa mňa, Jason bol vzadu. „Sedem rokov... Klamala som samu seba sedem rokov.“

Obaja boli zvláštne ticho. Akoby nevedeli, čo na to povedať. Bolo to odo mňa síce hnusné, ale takmer som ich za to obviňovala. Minimálne Pip. To ona ma do toho dotlačila. To ona si zo mňa robila pre Tommyho srandu po celých sedem rokov.

Nie, to nie je fér. Nebola to jej chyba.

„*Nechápem*,“ povedala Pip a vášnivo pritom gestikulovala. Ešte bola dosť pripitá. „Veď... veď si doňho bola celé roky zamilovaná.“ Trochu stíšila hlas. „Toto bola tvoja... tvoja *veľká šanca*.“

Rozosmiala som sa.

Je neuveriteľné, ako dlho môže človek klamať sám seba. Aj celé svoje okolie.

Dvere Pipinho domu sa otvorili a objavili sa v nich jej rodičia v zladených županoch. Manuel a Carolina Quintanovci tvorili ďalší perfektný pár, stále boli do seba strašne zamilovaní a mali úžasný romantický príbeh.

Carolina pochádza z Popayánu v Kolumbii, Manuel z Londýna v Anglicku, a stretli sa v Popayáne, keď tam sedemnásťročný Ma-

nuel prišiel navštíviť umierajúcu babičku. Carolina žila doslova vo vedľajšom dome a zvyšok ich príbehu bol ako z filmu. Takéto veci sa proste len tak stanú.

„Nikdy v živote som do nikoho nebola zamilovaná,“ povedala som. Všetko mi dochádzalo. Nikdy som nebola do nikoho zamilovaná. Do žiadneho chlapca, dievčaťa, do nikoho. Čo to znamená? A znamená to vôbec niečo? Alebo som len žila nejakým nesprávnym spôsobom? Som v poriadku? „Veríte tomu?“

Nasledovala ďalšia pauza, až sa napokon ozvala Pip. „Je to v poriadku. V úplnom poriadku, kámo. Vieš, že si niekoho nájdeš...“

„Nehovor to,“ zahriakla som ju. „Prosím ťa, nehovor to.“

Už bola ticho.

„Vieš, tá predstava... *predstava* je pekná. *Predstava*, že by sa mi Tommy páčil, že by som sa s ním bozkávala a mala s ním malý milý moment pri ohni po maturitnom plese. Tá sa mi *veľmi* páčila. Chcela som to.“ Cítila som, ako zvieram volant. „Ale realita ma *znechucuje*.“

Nikto nereagoval. Dokonca ani Pip, ktorá sa obvykle v opitosti nevedela zastaviť. Takže ani moja kamarátka ma nevedela utešiť.

„No... Ale bol to pekný večer, nie?“ zamrmlala Pip, keď sa snažila vytackať z auta. Stále sa držala otvorených dverí spolujazdca, svetlo pouličných lúčok sa odrážalo v sklách jej okuliarov. „Ty. Veľmi dobrá. Výnimočná. A ty,“ štychla Jasona do hrude, zatiaľ čo preliezal na predné sedadlo, „výborne, naozaj výborná práca.“

„Daj si voľu,“ povedal jej Jason a potľapkal ju po hlave.

Sledovali sme, ako kráča ku vchodovým dverám a ako si ju mama jemne doberá za to, že je opitá. Jej otec nám zamával, my sme mu zamávali späť, našartovala som a už sme šli preč.

Mohol to byť dobrý večer. Keby som bola do Tommyho zamilovaná, mohol to byť najlepší večer v mojom živote.

Ďalšia zastávka bol Jasonov dom. Postavili ho jeho otcovia, obaja boli architekti. Rom a Mitch sa stretli na vysokej škole.

Chodili na rovnaký predmet a na konci súťažili o tú istú stáž, ponúkalo sa len jedno miesto. Rob vyhral a doteraz tvrdí, že si to zaslúžil, ale Mitch stále hovorí, že ho nechal vyhrať, pretože sa mu páčil.

Keď sme dorazili, povedala som: „Väčšina ľudí v našom veku sa už niekedy bozkávala.“

„To je jedno,“ reagoval.

Ale vedela som, že to nie je jedno. Záležalo na tom. To, že práve ja som zaostávala, nebola náhoda. Všetko, čo sa v ten večer stalo, bolo znamením, že sa mám viac snažiť, inak budem sama až do konca života.

„Necítim sa ako skutočná tínedžerka,“ dodala som ešte. „Myslím si, že som v tom nebola dobrá.“ A Jason očividne nevedel, čo má na to povedať, pretože mlčal.

Keď som sedela v aute na príjazdovej ceste k nášmu domu a na stehne som stále cítila dotyk chlapčenskej ruky, vymyslela som plán.

O chvíľu pôjdem na výšku. Bude to šanca začať odznova, stať sa niekým, kto sa dokáže zamilovať, zapadnúť do svojej rodiny, medzi rovesníkov a vôbec všetkých na svete. Nájdem si veľa nových kamarátov. Vstúpim do spolkov. Nájdem si priateľa. Alebo priateľku. Partnera. Zažijem prvú pusku, aj sex. Príde to síce trochu neskôr, ale nezomriem sama.

Budem sa viac snažiť.

Chcem nájsť veľkú lásku, lásku na večné veky.

Nechcela som ostať bez lásky.

DRUHÁ ČASŤ

ZMENA

Cesta na Durhamskú univerzitu trvala šesť hodín. Väčšinu času som strávila odpisovaním na záplavu facebookových správ od Pip. Jason tam odišiel už pred pár dňami, my dve sme chceli cestovať spolu, ale ukázalo sa, že moje tašky a škatule zabrali celý kufor otcovho auta a ešte aj väčšinu miesta na zadných sedadlách. Dohodli sme sa teda, že si budeme písať a že sa budeme snažiť sledovať sa na diaľnici.

Felipa Quintana

Nová hra!!!!

Ten, kto si druhého všimne na ceste, dostane 10 bodov

Georgia Warr

čo dostane víťaz

Felipa Quintana

večnú slávu

Georgia Warr

večná sláva bude moja

Felipa Quintana

KÁMO PRÁVE SOM ŤA VIDEĽA!!!!!!!

kývala som ale nevidela si ma

Odmietnutie

Moderná tragédia od Felipy Quintany

Georgia Warr

prežiješ to

Felipa Quintana

budem potrebovať intenzívnu terapiu

zaplatíš za ňu

Georgia Warr

za nič ti nezaplatím

Felipa Quintana

hnusáčka

myslela som si, že si moja kamarátka

Georgia Warr

môžeš za ňu zaplatiť tými 10 bodmi

Felipa Quintana

MOŽNO TO UROBÍM

Cesta bola nekonečne dlhá, neskrátili ju ani tieto správy. Oco ju takmer celú prespal. Mama trvala na tom, že ako šoférka vyberie, ktoré rádio budeme počúvať, a šli sme takmer bez prestávky – samá diaľnica, sivé a zelené šmuhy, len jedna zastávka na benzínke. Mama mi kúpila balík čipsov, ale bola som taká nervózna z toho, čo ma čaká, že mi len tak ležal na nohách, ani som ho neotvorila.

„Nikdy nevieš,“ nadhodila mama v snahe posmeliť ma, „možnože v škole stretneš milého mladého muža!“

„Možno,“ odpovedala som. *Alebo milú mladú ženu. Bože, kohokolvek. Prosím. Som zúfalá.*

„Veľa ľudí stretne svojich životných partnerov na výške. Tak ako my s otcom.“

Mama mi pravidelne ukazovala chlapcov, o ktorých si myslela, že by sa mi mohli páčiť. Akoby som k nim mohla len tak prísť a pozvať ich von. Aj tak mi žiaden z jej výberu nikdy nepripadal atraktívny. Ona však nestrácala nádej. Alebo bola zvedavá, neviem. Chcela zistiť, aký mám typ, koho by som si vybrala. Ako keď pozeráte film a čakáte, ako sa vyvinie romantická zápleтка.

„Hej, možno,“ odvetila som jej. Nechcela som, aby prišla na to, že jej pokus o rozveselenie spôsobuje akurát to, že sa cítim ešte horšie. „To by bolo fajn.“

Začala som mať pocit, že sa povraciam.

Ale takto bolo asi každému, kto práve nastupoval na univerzitu.

Durham bolo staré mestečko s množstvom kopcov a dláždených uličiek. Páčilo sa mi, cítila som sa ako v *Tajnej histórii* od Donny Tart alebo v nejakej inej podobnej záhadnej dráme z univerzitného prostredia, kde je množstvo sexu a vrážd.

Niežeby to vyzeralo, že sa mi podarí zažiť aspoň jedno z toho.

Dorazili sme do obrovského areálu, zaradili sme sa do kolóny áut a čakali sme, kým nás zavolajú. Durhamské fakulty a ich internáty sú totiž malé, nemajú svoje vlastné parkoviská. Veľa rodičov a študentov povyliezalo z áut, aby si krátilo čakanie rozprávaním. Vedela som, že aj ja by som mala vyliezť von a začať sa socializovať.

Nadobúdala som dojem, že moja introvertná a hanblivá povaha bola nejako spojená s tým, že sa mi nikto nikdy nepáčil. Možno som proste poznala málo ľudí alebo ma vo všeobecnosti všetci príliš stresovali, a preto som nikdy nechcela nikoho pobozkať. Je